

Jeg efterlyste tidligere ved førstebehandlingen, hvad alternativet er. Dyb tavshed. Og jeg har ikke hørt noget som helst i dag, som er brugbare alternativer til at vedtage denne særlov.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Det er angående hr. Heiselbergs udtalelser.

Jeg vil godt understrege, at der i lovforslaget ligger, at miljø- og energiministeren kan give en tilladelse. Men det forudsætter rigtignok, at beboerne i Frøstruplejren, inden tre måneder fra lokalplanen er godkendt og offentliggjort, indsender en ansøgning. Ellers bliver der ingen lov, så bortfalder den. Det er faktum, og det synes jeg man burde at vide, når man tager ordet i en sådan sag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes, idet 5 stemte for, 102 imod.

Ændringsforslag nr. 2 og §§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 om indsættelse af en ny paragraf efter § 2 forkastedes uden afstemning.

§§ 3-6, ændringsforslag nr. 5, § 7, således ændret, og § 8 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 om en ny affattelse af titlen forkastedes uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 209: Forslag til lov om ændring af lov om kul-dioxidafgift af visse energiprodukter og lov om fremskyndet tilbagebetaling af visse afgifter. (Ændring af reglerne for tilbagebetaling). Af skatteministeren (Carsten Koch). (Fremsat 6/4 95. Første behandling 21/4 95. Betænkning 24/5 95).

Der var stillet 23 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 12-21 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

12) Anden behandling af lovforslag nr. L 210: Forslag til lov om ændring af lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. og lov om afgift af elektricitet. (Virksomheders betaling af afgift af rumvarme m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch). (Fremsat 6/4 95. Første behandling 21/4 95. Betænkning 24/5 95).

Der var stillet 18 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 211: Forslag til lov om afgift af naturgas og bygas. Af skatteministeren (Carsten Koch). (Fremsat 6/4 95. Første behandling 21/4 95. Betænkning 24/5 95).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

14) Anden behandling af lovforslag nr. L 212: Forslag til lov om ændring af lov om kul-dioxidafgift af visse energiprodukter og lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. (Afgift af naturgas m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch). (Fremsat 6/4 95. Første behandling 21/4 95. Betænkning 24/5 95).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

15) Anden behandling af lovforslag nr. L 213: Forslag til lov om afgift af svovl.
Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 6/4 95. Første behandling 21/4 95. Betænkning 24/5 95).

Der var stillet 17 ændringsforslag i betænkningen.
Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

16) Anden behandling af lovforslag nr. L 215: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmarkedsfonde. (Nedsættelse af arbejdsgiverbidraget).
Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 6/4 95. Første behandling 21/4 95. Betænkning 24/5 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

17) Anden behandling af lovforslag nr. L 216: Forslag til lov om ændring af lov om afgift af lønsom m.v. (Neutralisering af nedsættelse af arbejdsmarkedsbidrag og ATP-betaling).
Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 6/4 95. Første behandling 21/4 95. Betænkning 24/5 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

18) Anden behandling af lovforslag nr. L 206: Forslag til lov om ændring af lov om statstilskud til dækning af udgifter til kuldioxidafgift i visse virksomheder med et stort energiforbrug. (Aftaler om energieffektivisering m.v.).
Af miljø- og energiministeren (Svend Auken).
(Fremsat 6/4 95. Første behandling 21/4 95. Betænkning 24/5 95).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.
Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

19) Anden behandling af lovforslag nr. L 207: Forslag til lov om ændring af lov om statstilskud til energibesparelser i erhvervsvirksomheder. (Energieffektiviseringer m.v.).
Af miljø- og energiministeren (Svend Auken).
(Fremsat 6/4 95. Første behandling 21/4 95. Betænkning 24/5 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

20) Anden behandling af lovforslag nr. L 208: Forslag til lov om statstilskud til omstilling af elopvarmede bygninger.
Af miljø- og energiministeren (Svend Auken).
(Fremsat 6/4 95. Første behandling 21/4 95. Betænkning 24/5 95).

Der var stillet 10 ændringsforslag i betænkningen.
Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

21) Anden behandling af lovforslag nr. L 201: Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension. (Kompensation for arbejdsgivernes bidrag).
Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).
(Fremsat 5/4 95. Første behandling 21/4 95. Betænkning 24/5 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Jacob Buksti (S):

Arbejdet med de grønne afgifter er ikke uventet foregået under stor offentlig bevågenhed, naturligvis først og fremmest fra de virksomheder og erhvervsgrupper, som især bliver berørt af lovforslagene, eller som tror, de bliver det. De politiske skillelinjer har været til at få øje på, og myter, misforståelser og fejlopfattelser har kunnet trives i fuldt flor.

Noget af dette er forståeligt, eftersom der er tale om et omfattende og temmelig kompliceret stof. Derfor er der da også foreslået en lang række præciseringer og ændringer, der imødekommer seriøse indvendinger. Men meget skyldes også den indimellem underlødige kampagne, der er blevet ført mod forslagene fra visse sider.

Derfor kan det måske komme som en overraskelse, at jeg her gerne vil takke oppositionen både til højre og til venstre for både et seriøst og tålmodigt udvalgsarbejde. Det lykkedes faktisk at gennemføre en ordentlig behandling af forslagene, også selv om der virkelig var linet op til den helt store diskussion om lovjask osv.

Allerede inden udvalgsarbejdet kom i gang, var der således nogle, der mente at kunne konstatere, at arbejdet i Skatteudvalget ville blive helt uansvarligt, idet skatteministeren ville komme med en helt ny byge af 20 nye forslag. På trods af at enhver, der følger Skatteudvalgets arbejde, kunne se, at det ikke havde noget på sig, og at der var tale om en mere eller mindre bevidst fordrejning af den arbejdsomængde på 20 forslag, man havde til behandling i udvalget, kommenterede man det flittigt i pressen. Det gjaldt også medlemmer af udvalget.

Der var virkelig lagt op til lovsjusk, mente man, og formanden for udvalget udtalte, at der måske endda kunne blive tale om at samle underskrifter for at forlænge folketingssamlingen, så arbejdet med de mange spørgsmål og henvendelser kunne gøres færdigt ordentligt.

På forhånd var holdningen til udvalgsarbejdet altså ret negativ og temmelig nedladende; Dansk Industri mente sig endda i stand til på forhånd at betegne de forventede svar som summariske.

Derfor krævede jeg på Socialdemokratiets vegne, at udvalget allerede på forhånd satte en deadline for, hvornår svarene skulle være fremme, hvis udvalget skulle kunne gennemføre et ordentligt arbejde og være i stand til at afgive betænkning som planlagt af udvalget. Det blev derfor meddelt ministeriet, at svar på samtlige 161 spørgsmål og henvendelser skulle være fremme hos udvalgets medlemmer senest sidste lørdag, dvs. den 20. maj, til middag, altså for 10 dage siden.

Op selv om det umiddelbart kunne forekomme urealistisk og næsten umenneskeligt, lykkes det gennem en helt utrolig flot indsats fra Skatteministeriets og de øvrige involverede ministeriers embedsmænd at få svarene frem og vel at mærke ikke blot såkaldte summariske svar, men meget fyldestgørende og dybtgående svar, der for en lang række virksomheder næsten nærmede sig sagsbehandling på baggrund af en opfølgende kontakt mellem ministeriets embedsmænd og de pågældende virksomheder.

Det var en imponerende indsats, som betød, at fejl, misforståelser og fordrejninger i debatten er kommet for dagens lys, at uklarheder og oplagte mangler har kunnet afbødes og seriøse indvendinger imødekommes, og endelig at diskussionen kunne og kan koncentreres om det politiske indhold og ikke er blevet afsporet i en dødsyng diskussion om procedures forsvarlig-

hed. Det vil jeg gerne her understrege som noget helt grundlæggende for den videre diskussion både her, i udvalget og i offentligheden.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg føler, det må være rimeligt, at jeg tager ordet, når hr. Jacob Buksti taler om proceduren i forbindelse med dette meget omfattende lovkompleks.

Man kan ikke komme uden om, synes jeg, at der overordnet set er tale om lovsjusk i forbindelse med denne sag. Lovforslagene, 11-12 stykker, blev fremsat den 6. april, og de blev førstebehandlet den 21. april, som det fremgår af dagsordenen i dag. Vi fik først svarene på 102 spørgsmål og 73 henvendelser til Folketingets Skatteudvalg den 20. maj om formiddagen bragt ud til vore adresser. Det vil sige, at der, inden vi skulle skrive betænkning, var fire dage til at gennemgå dette meget, meget omfattende materiale.

Når man tager i betragtning, at regeringen har diskuteret dette med sig selv i mere end et halvt år, synes jeg, det er fuldstændig urimeligt at presse sådan en bunke lovforslag igennem på så kort tid.

Jeg skal ikke komme ind på indholdet i de enkelte lovforslag, det gør vores ordfører, fru Gitte Seeberg, om et øjeblik, men jeg synes, det må være rimeligt i kritikken af regeringen, som absolut er berettiget, at komme med en utvetydig ros til de danske virksomheder og de danske organisationer, som har interesseret sig for denne sag.

Det er imponerende, at så mange virksomheder har henvendt sig direkte til Folketingets Skatteudvalg og åbent og ærligt lagt deres tal og deres problemer frem. Jeg refererer bare til, hvad Aalborg Portland har meddelt, og hvad der blev optrykt i betænkningen til dette lovforslag nr. L 209, nemlig at de lovforslag, regeringen nu gennemtrumfer alene sammen med venstrefløjen her i Folketinget, vil koste 120 arbejdspladser. Jeg gør bare opmærksom på, at der var mere end 40 virksomheder, der sagde noget tilsvarende til Folketingets Skatteudvalg. Jeg synes, det er meget arrogant at gennemføre så omfattende en lovgivning på så kort tid.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu skal jeg gerne medgive, at jeg jo ikke har siddet her i Tinget så længe som visse andre,

men jeg er sikker på, at mere drevne parlamentarikere vil kunne bekræfte, at det ikke er noget nyt, at der er meget stof i Skatteudvalget, og at Skatteudvalget altid har været stærkt belastet med arbejde. Op mod 25 pct. af samtlige forslag behandles således i Skatteudvalget, så derfor er der sådan set ikke noget nyt i den situation.

Endelig kan jeg ikke undlade at gøre opmærksom på, at af de mange svar – for hr. Flemming Hansen nævnte jo selv de mange svar – så har det, så vidt jeg har kunnet konstatere, ikke affødt et eneste supplerende spørgsmål. Derimod har vi fået en række – forholdsvis få – henvendelser, og det er derfor, jeg mener, at man må konstatere, at nu er det ikke længere en diskussion om proceduren, men nu er det en diskussion om det konkrete politiske indhold. Og lad os så tage den diskussion. Det er en anden diskussion, end om det er lovjask eller lovsjusk.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg må nok sige, at det er en hård tone, hr. Buksti har valgt at anlægge her i dag, hvor han nærmest bebrejder oppositionen, at man stiller spørgsmål til de forslag, der ligger fra regeringen – jeg tænker både på dem i skat og dem i energi. De mange ændringsforslag, vi skal behandle i dag, er jo et klippeklart bevis på, at regeringens forslag ikke var gode nok i den måde, de blev fremsat på i Folketinget. De mange henvendelser fra erhvervsorganisationer, fra virksomheder har jo gjort indtryk: Et forslag er ligefrem taget af bordet, fordi man var klar over, at det, man var ved at begive sig ud i, var forkert. Derfor skulle hr. Buksti hellere i dag have gået op og sagt: Ja, ærligt talt, vi må vel hellere beklage, at vi busede frem med nogle forslag, som ikke var gode nok, som vi må have lavet ændringer til i dag.

Når nogle virksomheder, nogle erhvervsorganisationer har brugt en tone, som hr. Buksti ikke har brudt sig om, er det jo altså, fordi det for dem ikke bare er en tilfældig afstemning i Folketinget en tilfældig torsdag i maj eller juni måned. For dem er det liv og død. For nogle af virksomhederne betyder det, at direktøren skal gå ned og meddele sine ansatte: Desværre, jeg er nødt til at afskedige jer, vi kan ikke klare os længere. De skal til at gøre sig overvejelser om at flytte virksomheden til udlandet. De skal til at opleve at blive udkonkurreret af udenlandske konkurrenter.

Det er den virkelighed, der er uden for murene. Dér er det ikke bare en afslappet afstemning her inde i Folketinget, hvor man er fuldstændig ligeglad med alle de menneskeskæbner. Den ene familie efter den anden må gå fra hus og hjem, fordi de bliver arbejdsløse, fordi regeringen skal mase disse afgifter ned over dansk erhvervsliv. Det er private virksomheder, store og små, som i generationer har opbygget en virksomhed i Danmark, men nu skal man vinke farvel til det hele, fordi hr. Buksti her få dage, før Folketinget går på sommerferie, absolut skal mase dette igennem.

Jo flere dage vi venter, jo flere ændringsforslag vil regeringen være nødtvunget til at komme med, og derfor skal vi vente med at vedtage disse lovforslag til i år 2050 eller helst endnu længere.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det er nogle foreløbige bemærkninger til hr. Flemming Hansen og hr. Kim Behnke.

Vedrørende det såkaldte lovsjusk eller lovjask kan jeg meddele, at det er rigtigt, at forrige lørdag blev der indleveret 102 svar og en række kommentarer. Det var svar, som er blevet grundigt gennemarbejdede i ministeriet. Det var fyldige svar. Jeg har ikke hørt én eneste bemærkning fra oppositionen gående på, at det var dårlige svar, at det var ufyldstgørende svar. Det var grundigt gennemarbejdede svar. Det var ikke noget, der var lavet natten før, vi skulle aflevere. Det har været aftalt i længere tid, at det skulle afleveres i den pågældende weekend.

Det er resultatet af et langt og meget seriøst arbejde fra embedsmændene og skatteministerens vedkommende igennem en længere periode, hvor virksomhedsbesøg har været daglig rutine, hvor talløse telefonopringninger til virksomhederne har været rutine. Det kan masser af virksomhedsfolk bekræfte. Der har været intense drøftelser. Vi har været lydhøre over for alt. Jeg har selv haft møder med adskillige enkeltvirksomheder og organisationers repræsentanter for at få dette belyst så grundigt som muligt.

Når vi har afleveret svaret forholdsvis sent, var det for at få alle virksomhederne til at give meldinger, så vi kunne lave en ensartet og homogen behandling af sagen, sådan at vi netop ikke på et tidligt tidspunkt afviste én virksomhed, for så senere at komme i en situation, hvor vi skulle acceptere en fritagelse eller en lempelse for en anden virksomhed. Det var netop for, at man kunne behandle det samlet, at man valgte

at tage det samlet og behandle det på én gang og så aflevere alle svarene.

Så vil jeg også lige sige for fuldstændighedens skyld, at af de 102 svar, der er blevet tale om, er mange henvisninger til andre svar, så det er ikke 102 svar, vi taler om, som man skulle læse sig igennem. Men jeg erkender, at der har været meget stof. Det er et nyt eksperiment. Det er et meget interessant projekt. Befolkningen i Danmark er meget interesseret i, at vi får grønne afgifter ikke kun på husholdningerne, men af hensyn til konsistensen også på erhvervene.

Vi har i Skatteministeriet og i Miljøministeriet arbejdet på højtryk for at tilgodese virksomhederne, for at få virksomhedernes synspunkter ind, og når hr. Kim Behnke taler om, at der er virksomheder, der må lukke, så venter jeg stadig væk på at få at vide, hvad det er for nogle virksomheder. Det er selvfølgelig klart, at det er virksomhedsdirektører; de er klart ansat også til at sige til politikerne: Vi lukker. Det er da klart, det er da deres arbejde, ligesom en interesseorganisationsfortaler har sit arbejde.

Det, det gælder om, er at lytte til det; finde ud af, om argumenterne holder, eller om de ikke holder, om det bare er noget, man siger, eller om der er gods i det. Og det, der har gjort, at vi har arbejdet så intenst, er, at på mange områder har der været gods i det; det har vi været lydhøre over for og fået lavet en langt mere kompliceret, men meget mere fornuftig ordning, og baggrunden for, at der er kommet ændringsforslag, er, at man netop har taget hensyn til virksomhederne, taget hensyn til interesseorganisationernes gode og saglige argumenter. Sådan skal fornuftigt lovgivningsarbejde foregå.

Vi kunne da sagtens sige: Vi har et flertal. Vi vil overhovedet ikke høre på noget som helst. Vi står fast. Der er ingen grund til at lave ændringsforslag. Er det det, hr. Kim Behnke foreslår? Det havde været sjovt. Desværre har vi altså været imødekommende. Vi har været åbne. Vi har lyttet, og vi har været saglige, og jeg synes, der er grund til at være stolt over de lovforslag og de ændringsforslag, der er til behandling i dag.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Efter skatteministerens sidste ord må man i sandhed sige, at stolthed er et relativt begreb. Jeg føler mig i hvert fald ikke stolt over det, der foreligger her.

Jeg vil også sige til hr. Jacob Buksti: Der er da ikke noget nyt i, at der er masser at lave i Folketingets Skatteudvalg. Det beklager vi os overhovedet ikke over. Vi siger bare, at man vil presse nogle af de vigtigste lovforslag, dansk erhvervsliv har stået overfor, igennem på så kort tid. Det synes vi ikke er klogt.

Så skal jeg også sige til hr. Jacob Buksti: Jeg synes, hr. Jacob Buksti skal bemærke, at det slet ikke var oppositionen, der startede debatten her i salen i dag om proceduren. Det var slet ikke min mening at tage ordet. Derfor tager jeg det under en kort bemærkning. Det var hr. Jacob Buksti, der begyndte at tale om proceduren. Vores ordfører, fru Gitte Seeberg, sidder derude for at tale om indholdet, men hr. Jacob Buksti har i sit indlæg kun talt om proceduren og fremprovokeret denne debat, og når vi ikke har svaret – det skal jeg da sige – på de mange svar, vi fik fra skatteministeren, så er det jo, fordi håbløsheden hos os er så total.

Det er den jo også hos virksomhederne, og alligevel er det jo imponerende, at virksomhederne så sent som i weekenden har ulejliget sig med at være sammenkaldt og sende breve til os. Suur Plast i Horsens er et eksempel; de har sendt brev, i hvert fald til mig og formentlig til mange andre folketingsmedlemmer, om håbløsheden i deres situation efter gennemførelsen af disse lovforslag.

Og når skatteministeren så siger til allersidst, at der ikke er nogen virksomheder, der kommer til at lukke, det kan han ikke se noget bevis for, så synes jeg, skatteministeren skal notere sig det betækningsbidrag, der kommer, som vi fra oppositionens side har ladet optrykke for Aalborg Portland, hvor det ikke er den fine direktør, som skatteministeren udtrykker det, der sidder og kommer med disse bemærkninger. Det er direktionen og fællestillidsmanden på Aalborg Portland, der siger: Det her koster os 120 arbejdspladser. Så kan skatteministeren selvfølgelig sige: Det er løgn, hvad de skriver på Aalborg Portland, men jeg synes i hvert fald, skatteministeren skal tænke sig om, inden han gør det.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu kan jeg forstå, at noget af det værste, man kan gøre, er at rose oppositionen. Det skal jeg undlade at fremføre i så, for hvis man hørte, hvad jeg sagde, så roste jeg faktisk oppositionen både til højre og til venstre for en både seriøs og

tålmodig indsats i udvalget. Jeg kan forstå, at man har opfattet det som den mest underlødige form for bagholdsangreb, der er set heroppe fra, så det skal jeg nok lade være med at fremture i.

Man kan derfor sige, at når det er sådan, at jeg har rejst spørgsmålet om proceduren, så var det i og for sig blot for at konstatere, at det er den diskussion, der foregår på lederplads og så videre ude i samfundet. Så tillod jeg mig at sige, at det også var nogle herinde, som havde forsøgt at køre diskussionen. Man kan jo bare læse i betænkningen, men jeg skal nok holde mig i skindet.

Det kan jo heller ikke være noget argument, som det kommer fra hr. Kim Behnke, at det er lovsjusk, fordi vi hører på, hvad for nogle henvendelser vi får. Som jeg hører hr. Kim Behnkes indlæg, er det lovsjusk, hvis det er sådan, at vi gennemfører noget af dette her før år 2050. Det er i hvert fald en lang behandlingstid her i Tinget.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg må nok sige, at det er en pinlig selvros, som skatteministeren gør sig skyldig i her fra talerstolen, når det drejer sig om måden at behandle disse gennemgribende lovforslag på. Der er ikke nogen, der er i tvivl om, som skatteministeren også er inde på, at dette i sandhed er et nyt projekt. Skatteministeren gør meget ud af, at det er en helt ny tankegang. Det er et helt nyt projekt, man går i gang med, og samtidig ønsker man altså at gennemføre dette såkaldte helt nye projekt med en tidshastighed, som er helt uden saglighed.

Jeg tror, den menige borger har meget svært ved at forstå, at det er nødvendigt for os i Skatteudvalget at få fløjet besvarelser hjem fra Skatteministeriet for at kunne nå at færdigbehandle forslagene i Skatteudvalget og her i Folketings-salen. Når det netop drejer sig om helt afgørende ændringer for virksomhederne, tror jeg faktisk på, at den menige vælger har meget svært ved at forstå, at det behøver at foregå i sådan et hastværk, som der her er tale om.

Når man så samtidig ved, at skatteministeren selv kommer med ændringsforslag til sine egne forslag helt op til deadline, helt op til det seneste tidspunkt, hvor man nærmest kan komme med ændringsforslag, så er der jo noget, der tyder på, at oppositionen har ret, når den siger, at så er det ikke et gennearbejdet stykke arbejde, der ligger på bordet. Så er antallet af ændringsfor-

slag blot et spørgsmål om, hvor lang tid man har indtil deadline. Og det, vi kan forudse, er, at når dette så er vedtaget på fredag, vil der i den næste folketingssamling skulle komme ændringsforslag til de lovforslag, som så er vedtaget her på fredag, med nye ændringer, fordi skatteministeren finder ud af, at det nok ikke var så hensigtsmæssigt.

Jeg synes også, skatteministeren glemmer at orientere om – eller det er jo ikke sikkert, at skatteministeren er bekendt med det, men det må hr. Jacob Buksti i hvert fald være – at der er talrige virksomheder og organisationer i Skatteudvalget, som har sagt, at de ikke har haft tid til at gennemregne dette ordentligt, men som er blevet nødt til at komme med deres kommentarer på baggrund af en halvhjertet gennemgang af tingene. Ikke fordi de ikke ønsker at lave en helhjetet indsats for at gennemgå disse ting, men ganske enkelt fordi de ikke er levnet tid til i tilstrækkeligt omfang at gå i detaljerne med disse lovforslag og se, hvad de egentlig vil indebære.

Se det er i sandhed en gang lovsjusk, man laver, og i sandhed fordi man senere skal til at lave de samme ting om, når det går op for bl.a. skatteministeren, hvor uhyrligt dette her er.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Skatteministeren hævdede, at befolkningen i øjeblikket sidder og venter og glæder sig til, at der skal komme disse nye afgifter.

Jeg tror, jeg citerer en tidligere skatteminister, som sagde: Der er aldrig nogen, der har sagt tak til mig. Der er ingen, der kommer og siger tak til ministeren. Jo, nogle af alle disse tusinde kommissærer, som nu skal ansættes i stat, amt og kommune til at gå rundt og udføre kontrol med, hvad der skal foregå i virksomhederne; gå rundt og se, om ventilerne nu står på 3,5 eller 3,7 osv. Alle disse offentlige kommissærer, som skal gå rundt og genere private danske virksomheder, de siger tak. De får et dejligt arbejde; de kan gå ud og genere virksomhederne.

Der er såmænd sikkert også en hel masse af de forstokkede miljøflippere, som kommer og siger tak, fordi de tror, at når vi får lukket danske virksomheder, så gavner det miljøet. Det gør det ikke, man flytter bare arbejdspladser til udlandet, hvor tingene produceres under forhold, der er langt værre end i Danmark.

Men tilbage til det, det drejer sig om, nemlig disse mange ændringsforslag og om man nu

virkelig har fået scannet hele det danske erhvervsliv og sikret sig, at de indvendinger, der er, er blevet indarbejdet. Hvem er det, der indtil videre har brokket sig? Det er virksomheder, som enten gennem deres interesseorganisationer eller – fordi de har selvstændige ressourcer – gennem deres advokater og revisorer har regnet på, hvad det koster dem.

Den typiske danske virksomhed har ikke ressourcerne til det. Virksomhedens indehaver har ikke flere timer til rådighed, når han ved midnatstid har udfyldt den sidste momsblanket, for hvis han ikke får den afleveret, får han en bøde. Han har ikke flere ressourcer, når han ved midnatstid går træt i seng efter en lang dag. Han har ikke ressourcer til dette her. Dem har vi ikke hørt fra endnu, og hvorfor? Fordi de først opdager det, når girokortene vælter ind ad brevsprækken, og de skal til at betale disse afgifter.

Derfor er det sådan, at det billede, vi har i dag af, hvordan virksomhederne fortolker dette her, langtfra er fuldgældigt, og hvis også de bidrag kom ind, ville ministeren være nødsaget til at stille med mangfoldig flere ændringsforslag eller forhåbentlig helt droppe dette her, ligesom ministeren har indset, at et af lovforslagene jo altså gik for vidt.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Når vi er i den situation, at vi skal ekspedere så store lovforslag på så rimelig kort tid, kan man jo spørge sig selv, hvorfor vi overhovedet er kommet i den situation. Det mener jeg skyldes Venstre og De Konservative. Det er Venstre og De Konservative, der har tordnet så meget imod CO₂-afgiften, at regeringen ikke kunne tage sig sammen til at fremsætte forslagene, sådan er det jo.

I regeringen var man indbyrdes uenig i lang tid om denne CO₂-afgift, og det mener jeg skyldes, at der var nogle i regeringen, der var bange for kritikken fra Venstre og De Konservative, og så blev projektet her trukket og trukket og trukket.

Vi var i gang med nogle forhandlinger på et tidspunkt, som SF deltog i, og det gik udmærket med de forhandlinger; der var fremdrift i det, vi var i gang med at få udarbejdet nogle modeller, der kunne fungere, og hvad sker der så? Fordi De Konservative og Venstre ikke ville forhandle mere, fordi de er blevet sure over, at der er lavet en sprøjtemiddelaftgift, så standser forhandlingerne pludselig fuldstændig, og så går der

adskillige uger, hvor vi ikke hører en lyd til, hvor dette ender, men hvor der bare er vild intern ballade i regeringen om, hvordan CO₂-pakken skal laves. Derfor kommer CO₂-pakken så sent.

Det kan man vel dårligt bebrejde Venstre og De Konservative, men for mig at se er det forklaringen på, at vi nu sidder og skal håndtere så stor en mængde lovforslag på så rimelig kort tid.

Dér tror jeg sådan set, at Venstre og De Konservative har ret i, at når man skal ekspedere så mange lovforslag på så kort tid, vil der komme nogle reaktioner ude fra erhvervslivet, hvor man ikke kan nå at gennemskue alle konsekvenserne. Det kan så være både en fordel og en ulempe for regeringen vil jeg sige, for der er jo også skabt nogle forventninger ude omkring om, at dette er noget, der ødelægger økonomien totalt for virksomhederne; det tror vi overhovedet ikke på. Vi tror, det er småting, der bliver lavet her i forhold til, hvad der er miljømæssigt nødvendigt.

Men hvis man havde haft bedre tid til at informere om det, så var det nok ikke nogen skade til. Så lad mig give det råd til regeringen for en anden gangs skyld: Jeg tror, det ville være klogt, hvis regeringen tog sig sammen til at træffe sine beslutninger lidt hurtigere og ikke lod sig kyse i et musehul af Venstre og De Konservative.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg vil såmænd bare sige, at jeg bestemt ikke mener, at det er Venstres og De Konservatives skyld, at vi står i den situation, vi er kommet i i dag. Rent faktisk har vi været meget samarbejdsvillige. De spørgsmål, som er stillet af Venstre og De Konservative, blev stillet umiddelbart efter, at sagen kom i udvalget. Det, der er problemet i sagen, er jo simpelt hen, at regeringen har fremsat lovforslaget alt for sent, hvor vi har måttet synes vi selv i hvert fald, haste tingene igennem. Nu er ministeren blevet bebrejdet, at det ikke er gået hurtigt nok, men for vores vedkommende synes jeg, at man har overholdt de aftaler, vi har indgået, nemlig at vi skulle have det den pågældende lørdag, og det har vi også været tilfreds med, og vi har også nået arbejdet. Men det, jeg mener, er, at hvis lovforslaget havde været fremsat lidt tidligere, kunne vi have klaret en mere grundig behandling.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Med den erfaring, jeg har fra tidligere tid, vil jeg sige, at jeg har et indtryk af, at det, der her er præsteret både af ministeren og også af hans embedsmænd, faktisk er ret fantastisk, og jeg synes, vi skal bede ministeren om at sige til embedsmændene, at vi naturligvis værdsætter den kæmpeindsats, det har måttet være fra deres side, ikke mindst de mange henvendelser, man har rettet til virksomhederne.

Så vil jeg gerne takke SF's ordfører; han nævnte ikke, hvem det var, men vi påtager os gerne skylden for forsinkelsen, vi påtager os gerne ansvaret for, at det var os, der pegede på, at vi skal lytte meget til, hvad Venstre og De Konservative siger, ligesom vi skal lytte til, hvad erhvervslivet siger. Derved fik vi forhindret nogle forhandlinger, som formentlig gik alt for godt set fra SF's synspunkt, og det vil jeg da gerne vedstå: Hvis vi derved har forsinket noget, så er vi glade for, at vi gjorde det, og vi er parat til at gøre det en anden gang igen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det var fru Gitte Seebergs bemærkning, som bragte mig på talerstolen. Fru Gitte Seeberg lod antyde, at hvis forslaget havde været længere tid i udvalget, hvis vi havde haft længere tid til at behandle det, havde vi fået en helt anderledes grundig behandling, og dermed antydede fru Gitte Seeberg, at resultatet også var blevet et andet.

Nej, det var det ikke; Venstre og De Konservative havde fra starten låst sig fast på, at de ikke ville være med til noget som helst med hensyn til disse grønne afgifter, hverken ændringsforslag eller selve ordlyden i det, der var fremsat. Sådan har attituden været hele tiden, så derfor var resultatet blevet det samme, uanset om vi så var begyndt for et år siden.

Peter Brixtofte (V):

Ved anden behandling skal man tage stilling først og fremmest til ændringsforslagene og så selvfølgelig gøre lidt status over udvalgsarbejdet og selvfølgelig også præcisere, hvad man har tænkt sig at stemme ved tredje behandling, sådan så man kan vejlede både offentligheden og kollegaerne i Folketinget.

Jeg vil først sige noget om hele denne her procedurediskussion. Det er jo selvfølgelig ikke første gang, Folketinget på meget kort tid skal

behandle mange skatteforslag. Det er sket ofte i historien, og jeg ved ikke, hvorfor det som regel er Skatteudvalget, som bliver belemret med disse mange udviklede forslag på samme tid.

Selvfølgelig havde det været bedre, hvis vi havde haft længere tid, og formanden for udvalget, hr. Flemming Hansen, har jo fuldstændig ret i, at det havde været rart, hvis vi havde haft flere måneder, sådan at måske endnu flere virksomheder kunne få analyseret igennem, hvordan det vil påvirke deres situation, og det kunne måske have givet anledning til endnu flere ændringsforslag og rettelser i de forslag, der var lagt frem. Så derfor tror jeg, at mere tid havde givet et bedre resultat.

Men inden for den ramme, der har været, vil jeg rose både udvalget og embedsmændene i Skatteministeriet for det arbejde, der er udført. For det første har udvalget med formanden i spidsen faktisk gjort sig megen ulejlighed med at sikre sig, at vi kunne modtage samtlige deputationer, sådan at alle, der meldte sig, fik lejlighed til at fortælle, hvad deres synspunkter var, og hvor de mente der var noget galt, og det synes jeg er noget af en bedrift.

Nu roste hr. Jacob Buksti så også oppositionen, og den ros synes jeg er fuldt ud fortjent. Jeg mener faktisk også, at vi har bestræbt os på, som fru Gitte Seeberg har sagt, at stille spørgsmål med det samme, så de meget hurtigt kom ind i ministeriet og til vurdering, og omvendt, da det så ud til, at vi havde problemer med at få besvarelserne, så vil jeg sige det, som det er, at regeringen, Skatteministeriet har afleveret besvarelser af alle spørgsmål til tiden – det er uden for enhver diskussion. Vi har heller ikke fundet, at der var anledning til at stille supplerende spørgsmål efter at have gennemlæst besvarelserne. Og det er selvfølgelig, fordi sagsbehandlingen på det givne grundlag har været korrekt.

Når vi så kommer til selve ændringsforslagene, som jo er på baggrund af en række virksomhedshenvendelser og henvendelser fra brancher, så har vi den holdning, at vi undlader at stemme til de ændringsforslag, og jeg vil godt begrunde hvorfor.

Det er vores holdning, at hele projektet »grønne afgifter« er overflødig. Det er vores holdning. Vi mener, man kan nå miljømålene uden disse afgifter, og der er en hel del år til, så man kunne også nå at ændre signaler, hvis man senere fandt ud af, at det ikke var rigtigt, hvad vi sagde. Men det er altså vores overbevisning, man kan nå målene uden disse afgifter; det tror

vi på. Og derfor mener vi, at afgifter som sådan er inderligt overflødige. Det, der er særlig slemt, synes vi, er, at der er en række virksomheder, som rent faktisk bliver belastet omkostningsmæssigt.

Man kan jo undre sig over, at store danske virksomheder som Stålvalseværket og Junckers Savværk i Køge, der jo er virksomheder, som staten på et tidligere tidspunkt er gået ind og har støttet aktivt med kapitalanbringelse, altså hvor staten er gået ind og har anbragt kapital for at sikre virksomhedernes overlevelse, nu skal rammes særlig hårdt af nogle afgifter. Her kan jeg ikke forstå, hvorfor staten skifter signal, således som det kommer til udtryk ved disse lovforslag.

Der er hele brancher som gartnerierne og landbruget, der bliver ramt særlig hårdt i forhold til andre erhverv. Når man ved, at vi mangler arbejdspladser i dette land, rigtige arbejdspladser, må det gøre indtryk, når man fra den ene virksomhed efter den anden bebuder, at man nedlægger arbejdspladser som en konsekvens af disse afgifter.

Så har man i ændringsforslagene prøvet at tilgodese nogle af de indvendinger, der er kommet. Det må vi erkende. Man får nu en mindre afgiftsstigning, end man havde regnet med. Det gælder for en række virksomheder. Afgifterne stiger mindre, end de ellers ville være steget. Man kan komme på en tung liste i stedet for en let liste, eller man kan få godkendt processen på den ene led eller på den anden led.

Det er vi klar over at man har prøvet, men vi vil ikke deltage som opposition, da vi er imod hele ideen i lovforslagene. Vi vil ikke deltage i denne afvejning af, hvad der skal være på den ene liste eller på den anden liste, for der er jo også en række erhvervsønsker, og der er en række virksomheders krav, som ikke er blevet imødekommet. Det vil sige, at hvis vi gik ind og stemte for nogle af de afgiftsnedsettelse til nogle virksomheder, så tog vi faktisk også stilling i forhold til dem, der ikke bliver imødekommet.

Derfor synes vi, det er en rigtig holdning at undlade at stemme og sige, at de, der har fremsat disse lovforslag, må sidde tilbage med det udseende af deres lovforslag, de selv synes er rigtigt, og det stemmer vi så imod ved tredje behandling. Det er jo fair nok, at vi har en forskellig mening om, hvordan tingene skal ende.

Afslutningsvis vil jeg godt sige, at jeg anser de grønne afgifter som det mest socialistiske, jeg

har set i mange, mange år. Nu kan jeg se, at her bliver hr. miljøministeren fuldstændig stolt af sig selv, for det har han arbejdet for i mange år. Der er virkelig tale om socialisme, så det basker.

Når vi i Folketingets Skatteudvalg har skullet sidde og vurdere produktionsprocesser i virksomheder, fra ovn til ovn i Aalborg Portland vurdere, hvad man laver, og vurdere, om det er en tung proces eller en let proces osv., så vil jeg sige, at det har vi overhovedet ikke forstand på herinde i Folketinget, altså hvordan man skal producere ude i erhvervslivet.

Det er grundlæggende forkert, at man laver en afgiftspakke med tilskudsmuligheder, hvor vi politikere skal sidde og veje frem og tilbage og vurdere produktionsprocesserne i de enkelte virksomheder i vort land. Det er vi som liberale imod. Vi synes, at det er virksomhederne, erhvervslivet, der selv skal køre tingene, selv finde ud af, hvor der skal investeres, og hvordan man skal lave produktionen.

Derfor: Hvis vi skal gå ind på regeringens tankegang, kunne man måske have forstået, hvis der havde været nogle generelle afgifter og nogle generelle lettelse. Men lige så snart man går ind og laver alle disse meget specifikke, varierende afgiftssatser, altså hvis man gør dit, og hvis man gør dat, så kan man få en mindre afgift end ellers osv., så er staten fra det øjeblik blevet dybt involveret i produktionsprocessen i den enkelte virksomhed, og det ønsker vi ikke, da vi ønsker et frit erhvervsliv.

(Kort bemærkning).

Henning Gjellerod (S):

Jeg vil gerne have lov til at spørge hr. Peter Brixtofte, om han kender nogen socialistisk stat, hvor man har haft grønne afgifter. Det, der har været problemerne med energiforbrug og miljø i socialistiske stater, kommunistiske stater, har egentlig været, at energipriserne har været alt for lave, fordi der var subsidier på energipriserne.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu er jeg selvfølgelig bekymret for, om jeg igen bevæger mig ind i roseklubben, men jeg skal da gerne kvittere for hr. Peter Brixtoftes bemærkninger om proceduren. Det var faktisk også det, jeg mente. Jeg skal også gerne kvittere for, at det, jeg mente, var velanbragt.

Derfor er det også, jeg mener, at så kan vi nøjes med at diskutere det, det så egentlig hand-

ler om. Her sagde hr. Peter Brixtofte – det var ganske tydeligt, at det var det, han og partiet Venstre mente – at hele projektet er så inderlig overflødig, og at vi kan nå målet uden afgifter. Det er jo det, det handler om. Så ved vi, hvad det er, og så må vi se, hvor flertallet er henne.

Endelig vil jeg om de dér socialistiske konstruktioner bare stilfærdigt sige, at Socialdemokratiet, som nogle mener i hvert fald sådan har bevæget sig lidt her og dér, faktisk har været tilhænger af afgifter. For afgifter er det, der mest direkte kan gå ind i en markedsøkonomisk konstruktion, mens aftaler er planøkonomiske, og aftaler forudsætter, at man inddrager en lang række forhold, som i sagens natur skal aftales – med det resultat, at man skal sidde, som hr. Peter Brixtofte siger, med hver eneste oven, for ellers kan man ikke lave en aftale. Det er jo det, som Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet har været tilhængere af. Så bureaukratiet og den socialistiske planøkonomi kommer altså derfra.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Det, der er forskellen på liberal og socialistisk tankegang, er, at vi, der er liberale, ønsker et samfund, hvor erhvervslivet har lov til at investere frit i en fri markedsøkonomi, og hvor statens indblanding allerhøjest kan være ved generelle virkemidler, en moms, generelle afgiftssatser på energi eller lignende.

Fra samme øjeblik, man bevæger sig ind i at lave forskellige afgiftssatser, afhængig af hvordan man producerer, laver forskellige tilskud, afhængig af hvordan man producerer, går ind og blander sig i investeringsplanerne i de enkelte virksomheder og laver 3-årige eller 4-årige aftaler – man når ikke engang op på de 5-årsplaner, man havde i den sovjetiske økonomi, det er kun 3 eller 4 år her, hvor man laver planer for investeringer og produktion i den enkelte virksomhed efter aftale med staten – så er det rendyrket socialisme.

Gitte Seeberg (KF):

Jeg har allerede under førstebehandlingen redegjort for vores stillingtagen til de grønne afgifter. Dem er vi klart imod. Jeg skal ikke gentage, hvad Venstres ordfører netop har sagt, men jeg kan sige, at jeg fuldstændig kan tilslutte mig det.

Det Konservative Folkeparti undlader at stemme i forbindelse med de ændringsforslag, som er fremsat af skatteministeren og også af

miljøministeren. Når vi undlader at stemme, skyldes det ikke, at vi ikke er enige i indholdet, mange af lovforslagene indeholder klart forbedringer; men det skyldes, som også hr. Peter Brixtofte var inde på, at vi ikke vil have ansvaret for, hvilke virksomheder der bliver ramt, og hvilke virksomheder der ikke bliver ramt. Det må være regeringen sammen med SF og Enhedslisten.

Det, der er tale om, og det, der er sket under udvalgsbehandlingen, er nemlig, at vi har fået en hel række henvendelser – vi har vist haft over 40 i deputation – og det er jo de virksomheder, som nu er blevet tilgodeset i nogle af de ændringsforslag, som er kommet. Men som hr. Kim Behnke også var inde på tidligere: Hvad så med alle de virksomheder, som ikke har meldt sig endnu, og som også vil blive hårdt ramt? Det kan vi ikke tage ansvaret for, og derfor må ansvaret være regeringens.

Jes Lunde (SF):

Hr. Brixtofte forsømmer jo ikke nogen lejlighed til at trække debatten op i de store linjer og gøre det ideologisk. Det er sådan set godt nok, hvis de betragtninger, man så kom med, var rigtige og holdt bare én meter.

Men det er jo sådan i den her sag, at det faktisk ikke er SF, der har været inde og bede om differentierede satser. Det er ikke SF, der har været inde og sige: Vi kan ikke have en generelt virkende afgift, vi må ind og have noget, der er meget, meget, meget detaljeret, og regulere den enkelte virksomhed. Det er ikke os, det er noget, regeringen selv har fundet på, så de går altså åbenbart mere ind for den slags systemer, som hr. Brixtofte beskriver, end vi gør.

Vi var sådan set indstillet på et generelt virkende middel som f.eks. et noget højere satsniveau, end hr. Brixtofte nogen sinde vil kunne drømme om; det er helt klart. Men vi synes egentlig, at man bør tage hold om enhver form for energiforbrug, fordi det er enhver form for energiforbrug, som vi er nødt til at bringe ned for at få løst de problemer, vi har med CO₂-forureningen. Det synes jeg egentlig den her debat trænger til at komme en lille smule tilbage til, altså hvad der er substansen i det her.

I stedet for at snakke om procedurerne i den her sag, i stedet for at snakke om alle mulige andre biting så lad os vende tilbage til at snakke om det egentlige emne: at vi har nogle gevaldig store miljøproblemer i verden, som vi er nødt til at gøre en indsats mod. Jo før jo bedre og jo kraftigere jo bedre.

Her er vi kede af, at det forslag, som regeringen nu er på vej til at gennemføre, er svækket i forhold til det, der oprindeligt lå, dengang vi forhandlede med regeringen. Dét er det, og det siger jeg åbent. Jeg kan se, at hr. Erhard Jakobsen er lutter øren, og jeg giver gerne CD æren for det; det er sikkert CD, der har æren for, at det her forslag er blevet betragtelig ringere set ud fra miljøets synsvinkel, og det kan CD da så tage som en sejr, hvis de ønsker det. Jeg tager det som noget trist, at udviklingen er gået i den retning. Men det er der ikke noget at gøre ved.

Vi synes alligevel, det er vigtigt at få gennemført forslagene her, fordi der selvfølgelig er tale om et betydeligt fremskridt i forhold til den CO₂-lovgivning, der eksisterer i øjeblikket. Derfor vil vi også stemme for de her forslag ved tredjebehandlingen.

Den præcise model, man så er landet på nu, som vi ser som en afsvækkelse, er det regeringen der har ansvaret for udformningen af. Når regeringen så skal ind at lave alle de her justeringer af, hvilke processer der hører hjemme hvor, så er vi også nødt til at sige, at det må jo så være regeringens ansvar at træffe de afgørelser, og derfor vil vi også undlade at stemme til ændringsforslagene.

Men I kan tage det roligt, vi skal nok stemme for det her ved tredjebehandlingen, for selvfølgelig skal vi have den her lovgivning igennem, fordi den er et vigtigt bidrag til at nedbringe CO₂-forureningen. Vi havde bare gerne set et kraftigere indgreb.

Kim Behnke (FP):

Lovforslagene deler sig jo i to grupper. Den ene halvdel er dem, man har haft fornøjelsen af i Skatteudvalget, nemlig dér, hvor man skal ud og kradsse pengene ind. Den anden halvdel har vi haft fornøjelsen af i Energiudvalget; det er dér, hvor vi med mild hånd skal dele pengene ud igen til de virksomheder, der adfærdsregulerer og opfører sig, som statsmagten gerne vil have. Derfor afspejler måden, hvorpå vi i Fremskridtspartiet har valgt at se på ændringsforslagene, sig også i den deling af forslagene.

I Skatteudvalget har vi valgt at sige nej til samtlige ændringsforslag stillet af regeringen, al den stund det efter vores mening ikke nytter noget.

Vi vil faktisk håbe på, at lovforslagene kommer til at virke så absurde, at den danske befolkning rejser sig i vrede over det her præcis på samme måde som for ikke så mange år siden,

da den daværende regering indførte en renteafgift. Dengang hed det sig, at det var også o.k., og det gav ingen problemer. Men der gik halvandet år, indtil folk stod med girokortet, så havde vi oprøret i den danske befolkning. Vi håber og tror på, at der kommer et tilsvarende oprør, når det går op for folk, hvad de her afgifter kommer til at betyde, når man opdager, at den virksomhed, man er ansat i, bliver flyttet til Flensborg, og når man opdager, at den borte virksomhed, man har brugt tre generationer i en familie til at få opbygget, bliver tæppet trukket væk under.

Med hensyn til de forslag, der ligger i Energiudvalget, hvor pengene så skal deles ud igen, gælder det jo om, at det så foregår under bare nogenlunde betryggende forhold. Derfor har vi valgt i Energiudvalget at støtte de ændringsforslag, der ligger fra regeringen, fordi regeringen jo under udvalgsarbejdet har erkendt, at der var en lang række fejl og mangler. Det kvitterer vi så for ved at stemme for ændringsforslagene.

Så vil hr. Jes Lunde gerne, at diskussionen ikke kom til at dreje sig om alt det her teknik og ændringsforslag osv., men mere det, der er formålet med forslagene. Det er jo dér både regeringen, SF og de andre, der tror på, at det her har noget som helst miljøsigt, virkelig udsteder en dækningsløs check. For det får ikke noget miljøsigt.

Vi har branche for branche fået anskueliggjort – det har været ren anskuelighedsundervisning – at den internationale konkurrence i dag er så knivskarp og hårfin, at for langt de fleste danske virksomheder betyder det her ikke, at de er i stand til at adfærdsregulere og overvælte prisen på produktet, og hvad man ellers har af forventninger om der skal ske på det frie marked.

Det frie marked er så hårdt, og den internationale liberalisering af handel osv. betyder, at den forbruger, der står og skal bruge et produkt, kan købe det frit og vælge mellem et dansk fremstillet produkt, som er blevet dyrere på grund af de grønne afgifter, eller vælge at købe det billigere, men nøjagtig lige så velfungerende produkt fra udlandet, hvor det ikke er belastet af grønne afgifter. Dér vil der i alt for stor en grad ske det, at folk fravælger den danske leverandør og vælger den udenlandske, og den udenlandske leverandør har hr. Jes Lunde og resten af Folketingets flertal, der har tænkt sig at stemme for de her lovforslag, jo ingen indflydelse på. I Tyskland, i de andre EU-lande, i Østeuropa, i Fjernøsten har hr. Jes Lunde ingen som helst indflydelse på, hvordan produkterne

fremstilles, og om det er under mere eller mindre betryggende miljøforhold – ingen indflydelse! Men hr. Jes Lunde og resten af Folketingets medlemmer, der stemmer for lovforslagene, tvinger danske forbrugere til at foretage et fravalg af danske virksomheders fremstillingsmetoder. Dermed er de her lovforslag med til at forværre den globale miljøsituation.

Oven i det får vi så en markant nettoeksport af danske arbejdspladser. Det bliver folk i Østeuropa, Baltikum, Sydeuropa og Fjernøsten, som nu kommer til at tjene en dagløn ved at fremstille de produkter, som de danske forbrugere stadig væk går ned og efterspørger, hvad enten det er i Føtex eller Brugsen eller Irma, eller hvor folk lægger deres handel. Der vil de kunne konstatere, at varerne er der stadig væk; nu er de bare ikke længere fremstillet af naboen og genboen – nu er de fremstillet af folk i udlandet.

Sådan bliver virkeligheden, for sådan er det i en internationaliseret økonomi. Det har man i de meget, meget snævre grænser, der er for socialdemokratisk tankegang, slet ikke opdaget endnu, altså at der er sket den internationalisering, og at varerne frit kan bevæge sig. Der tror man stadig væk på de gamle matematiske formler tilbage fra Første Verdenskrig, som går ud på, at når vi laver nogle afgifter, så overvæltes de på forbrugerne, og så betaler forbrugerne noget mere. Nej, sådan er det ikke længere. Virkeligheden er den, at der er fri adgang for miljøbelastede varer på det danske marked.

Så kan vi selvfølgelig godt opbygge en toldmur og begynde at lave miljøafgifter eller miljøtold på importerede varer. Men det tillader vores samarbejde i EU ikke, og det tillader vores GATT-forpligtelser heldigvis ikke. Derfor vil regeringen blive nødsaget til måske allerede til efteråret – men det bliver nok først til næste forår, når de her afgifter for alvor begynder at gøre ondt – at komme med forslag til lov om ændring af lov om . . . osv. Det bliver man nødsaget til, efterhånden som arbejdsformidlingerne melder om stigende tilgang af folk, der er fyret fra virksomheder, der har måttet lukke på grund af det her. Efterhånden som fabrikkerne står tomme rundt omkring, efterhånden som dansk landbrug, dansk gartneri, dansk skovbrug osv., osv. må dreje nøglen om, så vil man selvfølgelig erkende, at det, man har begivet sig ud i, var helt forfærdeligt.

Men så er det for sent. For mens det kan have taget årtier at opbygge virksomheder, kan man ved hjælp af nogle ganske få nye afgifter øde-

lægge de virksomheder. De kommer ikke bare igen af sig selv, og så har vi foræret markedsandele til konkurrenterne i udlandet. Det er det, der er det dybt ulykkelige. At man så oven i købet bilder sig ind, at det her har en miljøeffekt! Det har det selvfølgelig ikke.

Så er der selve den måde, man har tænkt sig at gøre det på. Der er der jo tale om anskuelsesundersøgelse i, hvordan den socialdemokratiske tankegang er: Man skal have en masse mennesker ansat i det offentlige – vi har allerede set små forsigtige gæt på, hvor mange folk det er, der skal ansættes ekstra til det her, og det er jo mange – for alle de medarbejdere skal jo sidde og føre kontrol med, om de nu også overholder de aftaler, der er indgået, om de nu opgiver korrekte tal, når kommissærerne kommer rundt og læser af. I den forbindelse er der altså ingen grund til at råbe hurra for de arbejdspladser, der kommer ud af det, for det er nogle, det danske samfund godt kunne have undværet.

Det, der egentlig bedrøver os mest, når vi ser på den måde, det her er sat sammen på, er nogle af de mere eller mindre lidt taktiske overvejelser, som nogle partier gør sig, f.eks. SF. For SF er jo godt klar over, at noget af det her kommer til at gå galt. Derfor vil SF helst ikke have ansvar for det, så SF prøver at strikke sig igennem med lidt at undlade at stemme og stemme lidt taktisk imod her og dér.

Det synes jeg ikke SF kan være bekendt, for SF har jo råbt og skreget på de her ting. SF ønsker at lukke dansk erhvervsliv. SF ønsker at afvikle den private sektor i Danmark. Så burde man også være ærlig og stå frem og medvirke til det i stedet for at overlade det til kammeraterne i Socialdemokratiet at være dem, der fører økse-hugget, når det nu skal ske.

Vi vil som sagt stemme for ændringsforslagene til de to forslag, L 206 og L 208, der ligger i Energiudvalget. Men de ændringsforslag, der er på skatte- og afgiftsområdet, vil vi ikke røre med en ildtang. Ministeren får fornøjelsen af selv at indføre de her afgifter og får også fornøjelsen af at opdage, hvilke katastrofer det vil betyde i dansk erhvervsliv. Det er sørgeligt, og det er ærgerligt, at det kommer til at ske. Vi håber så bare på, at befolkningen vil rejse sig i en samstemmende protest mod det her og sige nej, nej og atter nej.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Man kan jo vælge at møde hr. Kim Behnkes indlæg med almindelig hovedrysten og så bare blive siddende, men det kan jo også blive så slemt, at man er nødt til i hvert fald at sige noget kort til det.

For det første om påstanden om, at SF ønsker at nedlægge hele det danske erhvervsliv. Jeg synes, hr. Kim Behnke skulle prøve at lave en studie over, hvor mange selvstændige erhvervsdrivende der er i de forskellige folketingsgrupper herinde. SF hører til i spidsen, kan jeg fortælle. 25 pct. af vores folketingsmedlemmer er selvstændige erhvervsdrivende.

Så at vi skulle være interesseret i at nedlægge det private erhvervsliv, er helt grebet ud af den blå luft. Det er vi overhovedet ikke. Vi ved da udmærket, at det er det private erhvervsliv, der skal levere grundlaget for vores materielle velstand. Sådan er det da. Det er det, der finansierer hele vores liv, vores offentlige service og alt, hvad vi forbruger. Så det er noget vås.

Men vi ønsker, at produktionen skal foregå på en måde, der er økologisk bæredygtig. Vi er nødt til at sørge for, at vi forurenere så lidt som overhovedet muligt, og vi er nødt til at sørge for, at det energiforbrug, vi har, er noget, der er holdbart også i længden og ikke påfører os nogle økologiske katastrofer. Det er vores holdning.

Der siger hr. Kim Behnke så, at når vi indfører sådan en pakke her, betyder det bare, at erhvervslivet går nedenunder og hjem, fordi forbrugerne fravælger danske varer, både danske forbrugere og udenlandske forbrugere.

Men det er jo igen noget vås. Pakken her er jo skruet sammen sådan, at de penge, der betales i merpriser for energien, føres tilbage som lemper i omkostningerne pr. ansat. Det er jo sandheden i det.

Ideen med den her pakke er jo ikke at plukke erhvervslivet for i milliardvis af kroner. Det er faktisk ikke det, der sker. Pengene kommer tilbage til erhvervslivet. Der sker såmænd bare det, at energiforbruget bliver dyrere, mens arbejdskraften bliver billigere. Virkningen af det er selvfølgelig, at man bruger mindre energi, og at det bliver billigere at ansætte folk.

Det synes jeg er en ganske fortrinlig og udmærket virkning.

Elisabeth Arnold (RV):

Det var jo virkelig et meget langt og meget gripende indlæg, hr. Kim Behnke havde. Man kun-

ne jo få den mistanke, at hr. Kim Behnke havde fået ordre til at tale, til lampen lyste, fordi der var en kollega, der var gået til frokost. Derfor skulle der snakkes løs, og hr. Kim Behnke hører jo til dem, der kan tale helt pr. automatik og som et maskingevær fuldstændig uden ophold og om de samme ting, som hr. Kim Behnke har snakket om, siden han kom ind i dette Ting for mange år siden.

Så vi andre kender jo melodien, og det er så også helt i orden. Det gør ikke noget at få den gentaget. Så får man ligesom holdt gang i oppositionsviljen. Så ved man, hvad det er, det handler om.

Hr. Kim Behnke nævnte en ting: renteafgiften. Det var også en af de ting, hvor folk mødte op i protest med deres girokort og ikke ville betale den.

Hr. Kim Behnke har selvfølgelig ret i, at der jo ingen afgifter findes i dette land, som bliver påført almindelige borgere eller erhvervslivet, der bliver hilst med begejstring og klapsalver. Der er ikke nogen, der takker skattepolitikkerne i dette Ting for at indføre skatter. Det er klart, at det er der ingen der gør.

Men hr. Kim Behnke glemte én ting om renteafgiften. Det var, at den var effektiv. Den var meget effektiv. Meningen var, at man skulle bremse forbruget, og det lykkedes, og da man endelig ophævede den igen, var opbremsningen sket. Læren var annammet, og folk havde lært at spænde livremmen ind og spare op, inden de begyndte at forbruge.

Så det var ikke noget godt eksempel, hr. Kim Behnke nævnte, i hvert fald ikke hvis det var dårlig administration, det var hans ønske at vise.

Om de grønne afgifter vil jeg sige, at jeg synes, forhistorien før fremsættelsen af de grønne afgifter har været lidt sørgelig, fordi den har været for langtrukken. Det har tidligere ordførere også været inde på.

Men jeg synes, regeringen udviste meget stor forhandlingsvilje, og det er jo netop det, som regeringer bør gøre, når de skal gennemføre stor og kompliceret lovgivning, nemlig at lytte til de protester, der kommer, lytte til de synspunkter, der er rundt omkring i de brancher, der vil blive berørt af lovforslagene.

Der var stor forhandlingsvilje, og der blev ændret på mange af de udspil, der var. Der var helt klart tale om stor imødekommenhed, men det gjorde selvfølgelig ikke forslagene enklere, for hver gang der skulle tages hensyn til en

branche, skulle der naturligvis føjes nye karnapper til og ske nye knopskydninger på den lovgivning, man i forvejen havde lagt en skitse ud til.

Når alt det er sagt, vil jeg sige, at lovbehandlingen, som den er sket her i Folketinget, sådan som jeg har oplevet den, har været smidig, tålmodig og kyndigt ledet. Hvor er nu vores formand for Skatteudvalget henne? Nu vil jeg også rose ham, og det skal man jo passe på med. Men Skatteudvalgets formand, som hører til oppositionen, har udført en kyndig, smidig og effektiv ledelse af udvalget. Han har sørget for at få gennemført deputationerne i god ro og orden uden utålmodighed, og det synes jeg vi skal rose formanden for. Jeg vil i hvert fald godt rose ham for den måde, han har håndteret det her på.

Men jeg vil godt sige om de deputationer, som har været talrigt til stede i Skatteudvalget, at det jo ikke er alle, der har været lige heldige. Nogle af dem har været der med en rigtig dårlig sag, fordi det viste sig, at de ting, de klagede over, var noget, som stort set ikke ville påvirke dem på nogen som helst måde. Andre deputationer har sagt rent ud, at ligegyldigt hvad der var kommet fra Skatteudvalgets side, så ville de være kommet for at protestere. Det er jo ikke noget, der øger troværdigheden hos deputationerne.

Om dansk erhvervslivs store problemer i øvrigt vil jeg sige, at det ikke er ret længe siden, jeg var på besøg hos en stor dansk virksomhed, som ikke beklagede sig over de grønne afgifter. Det var uden betydning, at de fik grønne afgifter. Det regnede de med: Jamen herregud, det hører jo med til omkostningerne, når man har en produktion, som overhovedet sender noget ud i luften eller noget ud i vandløbene. Det skal man selvfølgelig sørge for at rense op. Det er kun naturligt.

Det, der var problemet for den pågældende danske virksomhed, som var en stor eksportvirksomhed, var, at den danske krone var for stærk. Det var det, der var problemet for den virksomhed. De ting, de handlede med i dollar og i svenske kroner, fik de mindre og mindre for, så deres bøn til mig som folketingsmedlem var: Kan du ikke sørge for, at den danske krone bliver lidt svagere? Det er jo et problem. Det er jo ikke det, vi har til behandling her i dag, og det er faktisk ikke vores ønske at gøre den danske krone svagere. Men det, der i virkeligheden er et af dansk eksportorienteret erhvervslivs store problemer i dag, er, at kronen er så stærk, som den er.

Det Radikale Venstre ønsker en konsekvent miljøpolitik, og hertil hører også grønne afgifter. Det er en trang vej, for alle de politiske partier, der slynger om sig med fine ord om konsekvent miljøpolitik, de kniber sig og vrider sig, når det ender med, at det kommer til lovgivning og man skal indføre noget, som måske gør ondt på nogle. Men vi tager gerne ansvaret fra Det Radikale Venstres side. Vi stemmer for ændringsforslagene og stemmer også for forslagene ved den endelige vedtagelse.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Vi er i Enhedslisten selvfølgelig bekymrede over, at regeringen ikke søger at opretholde sin egen målsætning om at hente 5 procentpoint i reduktion i CO₂-belastningen, når det drejer sig om erhvervslivets bidrag. Vi har i hele behandlingen af afgifterne på CO₂-området arbejdet for, at der blev indført flere afgifter – eller flere værktøjer, vil jeg sige – end selve afgiftsstørrelsen.

Vi tror nemlig ikke på, at arbejdsmarkedskræfternes virkning alene kan dreje samfundet i en miljømæssigt rigtig retning, ej heller gøre det tilstrækkelig hurtigt og effektivt. Vi kan konstatere med tilfredshed, at CO₂-pakken nu indeholder de virkemidler, som vi har foreslået, og vi mener, at det stiller Folketinget i en væsentlig bedre situation, når vi om nogle få år, således som det ligger i lovforslaget, i 1998 skal revurdere indsatsen og skal justere både målsætning og virkemidler. Til den tid har vi ikke kun én skruer at stille på, nemlig afgiftens størrelse. Vi har fået tre skruer at stille på. Det er afgiftens størrelse, det er de tvungne energitilsyn, og det er endelig tilbageføringsdelen, altså andelen af det, der bliver ført tilbage som investeringstilskud. Det stiller os i en utrolig god situation, når vi, således som det er vores opfattelse, skal overopfylde den målsætning, som ligger for år 2005.

Jeg vil gerne complimentere miljøministeren for at være lydhør over for seriøse argumenter under forløbet og ser frem til konstruktive forhandlinger i forbindelse med Energi 2000, som skal revideres til efteråret, hvor vi har forstået på ministeren, at der vil blive mulighed for at fortsætte det konstruktive samarbejde, og vi forventer også, at nogle af vore andre forslag kan tages op. Jeg kan sige, at frem til år 1998 vil vi gøre, hvad vi kan for at få et flertal i Tinget for, at energimålsætningen bliver overopfyldt.

Efter vores opfattelse er Energi 2000 med en reduktion af de 20 pct. utilstrækkelig, hvis vi skal kunne give det bidrag, som vi mener er nødvendigt. Der ligger et potentiale på energibesparelser på 40-50 pct. i erhvervslivet, og det mener vi at vi skal gå efter i 1998.

Så mener vi også, at det er på tide, at der bliver taget fat for alvor på forureningsministerens område. Hvis der er nogen, der skulle være i tvivl om, hvad jeg hentyder til, så er det trafikministerens område. Trafikken er nu det eneste område, som direkte modarbejder samfundets overordnede CO₂-målsætning. Jeg vil kraftigt opfordre regeringen til at slagte sine hellige køer i beskyttelsen af privatbilismen og lastbiltransporten og indgå seriøse forhandlinger om, hvorledes vi kan få styrket energirigtige og miljørigtige transportformer til lands og til vands. Det eneste, vi har set på trafikområdet i indeværende folketingssamling, er udbygningen af bilismen.

Så tilbage til de konkrete lovforslag:

I lovforslag nr. L 206 om energiaftaler har vi fra Enhedslisten forsøgt at få skærpet kravene til de investeringer, som virksomheder gennem forpligtende aftaler skal gennemføre. Vi har ønsket at hæve den minimale tilbagebetalingstid med 2 år, dvs. fra 4 til 6 år for de energitunge processer og fra 6 til 8 år for de lette processer.

Vi har spurgt ministeren, hvilken effekt det vil have miljømæssigt, og her fået bekræftet, at det i høj grad vil kunne medvirke til at øge CO₂-målet, men at regeringen alligevel ikke vil være med hertil. Det er uforståeligt og efter vores opfattelse også uansvarligt.

Tilsvarende har vi med hensyn til lovforslag nr. L 207 søgt at få forhøjet den andel af de tilbageførte beløb, der anvendes som energitilskud, frem for at det anvendes som en simpel skattelettelse via arbejdsmarkedsbidraget. Også her har vi fået ministerens bekræftelse på, at miljøeffekten vil være markant, men at regeringen alligevel ikke vil være med hertil. Det er også uforståeligt og uansvarligt.

Det, jeg henviser til, er det, der ligger i spørgsmål 147 og 148 og svarene herpå i almen del 318.

Når det drejer sig om nogle andre initiativer til at øge energiresultatet, altså reduktionen af CO₂-belastningen, har regeringen og miljøministeren imidlertid været positive, når det drejer sig om væksthusssektoren.

Det er sådan, at væksthusssektoren har givet tilsagn om, at den ved at indgå en forpligtende

aftale vil kunne øge sin nedbringelse af CO₂-bidraget fra de 20 pct. til 25 pct. Og det er formuleret sådan nu, at der vil blive mulighed for at forhandle en sådan aftale indtil den 1. oktober.

Dansk Erhvervsgartnerforening har over for os givet udtryk for, at den vil kunne indgå en aftale, hvor væksthussgartnerierne bliver taget ud som forsøgsbranche og underlagt de samme ting, som gælder for en enkelt virksomhed, og derigennem forpligte sig til at opnå en væsentlig større reduktion af energibelastningen.

Endelig vil jeg fremhæve, at vi har forsøgt at få regeringen til at afgiftsfritage den vedvarende energiproduktion. Det er grotesk, at vindmøllestrøm også skal afgiftsbelægges, og at man ikke benytter denne lejlighed til at give vindmølleudbygningen et tiltrængt løft ved at kompensere for CO₂-afgiftsstigningerne med en øget refusion til vindmølleproduceret strøm.

Det er en kendsgerning, at vindmølleudbygningen halter langt bag efter målsætningen herhjemme, og det er også en kendsgerning, at selv om ministeriets embedsfolk tilsyneladende anser vindmølleanparter for en økonomisk god forretning, er alt for villige til at tage risikoen ved denne samfundsgavnlige og nødvendige investering.

Jeg synes, det er usselt, at en regering, der rummer en miljøminister, der på mange måder tager miljøets parti, og et regeringsparti som De Radikale ikke kan banke finansministeren på plads i en så vigtig sag. Jeg ser derfor meget gerne en klar melding fra de pågældende om, at de er villige til at ændre herpå i forbindelse med en kommende revision af Energi 2000.

Endelig skal jeg nævne, at jeg som energiordfører også har fået en henvendelse fra OVE, Organisationen for Vedvarende Energi, som anbefaler, at der tages skridt også i forbindelse med lovforslag nr. L 208.

Derfor vil jeg spørge ministeren, om han har gjort sig nogle overvejelser om at følge loven op med en finmasket forbrugerinformation, så de løsningsmodeller, som de pågældende forbrugere vælger, også bliver de miljømæssigt mest optimale. Man kan således frygte en massiv og ensidig kampagne fra oliebranchen, så resultatet alene bliver traditionelle oliefyr uden kobling med f.eks. vedvarende energi.

Dernæst: Vil ministeren i givet fald indgå i et samarbejde med det eksisterende netværk af energi- og miljøkontorer om dels at oprette flere

af de meget effektive informationskontorer, dels at udforme et informationsmateriale i et samarbejde med disse kontorer?

Endelig skal jeg sige, at ændringsforslagene tager vi fra Enhedslistens side stilling til enkeltvis, og at vi kan støtte en hel del af dem og vil undlade at stemme til nogle af dem, men at vi stemmer for de endelige forslag og derigennem er med til at bære dette skridt igennem, som vi mener er et vigtigt skridt, og som i øvrigt har det problem i sig, at regeringen ikke selv har villet opfylde sin energimålsætning, hvilket den har en udmærket mulighed for ved hjælp af de ekstra virkemidler, der er indlagt i den, og som bl.a. vi har været med til at foreslå.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Først skal jeg svare hr. Hindrup Andersen på hans spørgsmål. Det første vedrørte vedvarende energi.

Regeringen er indstillet på i forbindelse med revisionen af Energi 2000 at komme med et sæt af forslag, der yderligere stimulerer udbygningen af forsyningen med vedvarende energi i Danmark. Vi har en lang række ideer, som vi har modtaget ikke bare fra det rådgivende udvalg, der arbejder med dette, men også fra en række organisationer, og disse forslag overvejer vi i øjeblikket med henblik på at gøre det til et hovedtema til efteråret. Så jeg kan svare imødekommende på hr. Hindrup Andersens spørgsmål på dette område.

Hvad mere konkret angår lovforslag nr. L 208 vedrørende støtte til elvarmekonvertering uden for forsyningsområderne, kan jeg sige, at det jo klart fremgår af det, jeg har oplyst over for udvalget, at omlægning med inddragelse af vedvarende energi vil få første prioritet, og derfor kan jeg også på dette område svare bekræftende.

Hvad angår de blokerende forhold, som har bremset den udbygning af vindkraft, som både hr. Hindrup Andersen og regeringen gerne ser, tror jeg ikke, de økonomiske incitamenter er de allervigtigste. Jeg siger ikke, at de er uden betydning, og jeg vil gerne være med til at overveje dem; men det, der først og fremmest har været blokerende, er spørgsmålet om at finde egnede steder og få planlægningsprocessen på plads i forbindelse med opstilling af nye møller dér, hvor vinden findes, hvor stedet er velvalgt, og hvor det kan ske uden at krænke vigtige landskabs- og naturinteresser. Dér ved hr. Hindrup Andersen formentlig, at man kommu-

ne for kommune er ved at lægge sidste hånd på planlægningen med henblik på udpegning af steder, der er egnede til opstilling af vindmøller i fremtiden.

Med hensyn til baggrunden for debatten, spørgsmålet om, hvorvidt denne lovgivning overhovedet er nødvendig eller rimelig – jeg tror, det først og fremmest var hr. Behnke, der var inde på det, men også andre ordførere har været inde på det – vil jeg sige, at jeg sidste mandag havde et møde i Det Internationale Energiagentur, hvor vi diskuterede Det Internationale Energiagents oversigt, »World Energy Outlook«, som gav nogle chokerende oplysninger om udviklingen i verdens energiforbrug og CO₂-emission:

Det ventes, at verdens samlede energiforbrug i de kommende 15 år vil vokse med mellem 35 og 45 pct., og at der vil ske en tilsvarende vækst i CO₂-emissionen, at eksempelvis vedvarende energi kun vil bidrage med ca. 1 pct. af verdens samlede energiforsyning, og at den klimakatastrofe, som forskerne har advaret imod, og som skiftende regeringer i Danmark sammen med regeringer i andre lande for længst internationalt har forpligtet sig til at gøre alt, hvad de kan, for at modvirke, rykker nærmere og nærmere.

Om dér kan man selvfølgelig spørge sig selv, om det er rimeligt, at enkelte lande, når der ikke er tilstrækkelig effektive internationale strategier på dette område, så for deres eget vedkommende prøver i praksis at leve op til deres internationale forpligtelser. Det kan man have forskellige meninger om, men jeg kan i hvert fald sige til ordførerne her i dag, at det har vakt genlyd både blandt vore europæiske samarbejdspartnere, blandt vore partnere i Det Internationale Energiagentur og blandt dem, der har undertegnet klimaforandringskonventionen om det globale miljø, at Danmark har demonstreret og fortsat agter at demonstrere, at det er muligt i et højtudviklet industrisamfund med en åben økonomi at leve op til forpligtelserne uden at sætte levestandard, konkurrenceevne eller arbejdspladser over styr. Tværtimod er det vores klare opfattelse, at rigtigt gennemført – og vi lægger jo op til en samarbejdslinje på dette område – vil der kunne skabes flere arbejdspladser i Danmark. Personlig er jeg af den overbevisning, at også selv om det koster os velstand at gøre noget ved de globale miljøkatastrofer, skal vi gøre det.

På klimaområdet er vi imidlertid i den situation – og det gælder ikke bare Danmark, det

gælder alle de højtudviklede lande inden for OECD-området – at vi kan gennemføre det, der er nødvendigt, uden at reducere levestandarden for befolkningen. Det er kun uforstand, dumhed og mangel på mod, der gør, at man ikke gennemfører det, der er nødvendigt.

Men Danmark har altså besluttet at yde sit bidrag – og det gjaldt den tidligere regering, som det gælder den nuværende regering – og det synes jeg er flot. Det indtryk fik vi jo også, da vi var til møde med de relevante kommissærer fra Europa-Kommissionen, hvor vi fremlagde den grønne pakke. Man må nok sige, at det mødes forløb afveg noget fra det sæt af forventninger, som en række ordførere – også af dem, der har haft ordet her i dag – havde oprullet på forhånd. Der var truet med, jeg ved ikke hvor mange EF-indgreb og kritikpunkter osv. Det var mildest talt ikke det indtryk, vi, der deltog i mødet, fik af Kommissionen. Tværtimod har jeg aldrig oplevet et møde, hvor Danmark blev gjort til genstand for så megen rosende og smigrende omtale, som det var tilfældet under vores forhandling med de fire kommissærer.

Man fremhævede, at Danmark her fuldt ud levede op til de forpligtelser, som ikke bare Danmark, men også EF har påtaget sig, at vi fuldt ud levede op til de mange anbefalinger, som Kommissionen er kommet med på dette område, og at de midler, vi har anvendt, ikke bare er i overensstemmelse med gældende EF-ret, men også er i overensstemmelse med det forslag, som Kommissionen i øjeblikket arbejder med på CO₂-afgiftsområdet, og det gælder både afgifter og tilbageføringsmekanismer.

Jeg synes, vi skal glæde os over, at selv om det er svært for et lille land med en åben økonomi at vise vejen, har Danmark faktisk med vedtagelsen af disse forslag – sammen med alle de andre ting, vi arbejder med på energi- og miljøområdet – på dette område vist, at det er muligt at lade miljø- og energisagen være andet end ord og højtflyvende erklæringer, at det også er muligt at gennemføre de nødvendige beslutninger i praksis.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter og lov om frem-

skyndet tilbagebetaling af visse afgifter. (Ændring af reglerne for tilbagebetaling). (Lovforslag nr. L 209).

Ændringsforslag nr. 1-6, § 1, således ændret, § 2, ændringsforslag nr. 7, § 3, således ændret, og ændringsforslag nr. 8-23 til bilaget vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. og lov om afgift af elektricitet. (Virksomheders betaling af afgift af rumvarme m.v.). (Lovforslag nr. L 210).

Ændringsforslag nr. 1-7, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 8-13, § 2, således ændret, ændringsforslag nr. 14-17, § 3, således ændret, ændringsforslag nr. 18 og § 4, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om afgift af naturgas og bygas. (Lovforslag nr. L 211).

§§ 1-9 vedtoges uden afstemning, ændringsforslag nr. 1-5, § 10, således ændret, §§ 11-30, ændringsforslag nr. 6, § 31, således ændret, og § 32 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter og lov om energifgift af mineralolieprodukter m.v. (Afgift af naturgas m.v.). (Lovforslag nr. L 212).

Ændringsforslag nr. 1-3, § 1, således ændret, og §§ 2 og 3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om afgift af svovl. (Lovforslag nr. L 213).

§§ 1-5, ændringsforslag nr. 1, § 6, således ændret, § 7, ændringsforslag nr. 2, § 8, således ændret, ændringsforslag nr. 3-5, § 9, således ændret, §§ 10-31, ændringsforslag nr. 6-13, § 32, således ændret, ændringsforslag nr. 14-17, § 33, således ændret, og §§ 34 og 35 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmarkedsfonde. (Nedsættelse af arbejdsgiverbidraget). (Lovforslag nr. L 215).

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om afgift af lønsum m.v. (Neutralisering af nedsættelse af arbejdsmarkedsbidrag og ATP-betaling). (Lovforslag nr. L 216).

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om statstilskud til dækning af udgifter til kuldioxidafgift i visse virksomheder med et stort energiforbrug. (Aftaler om energieffektivisering m.v.). (Lovforslag nr. L 206).

Ændringsforslag nr. 1-4, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 5 og § 2, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om statstilskud til energibesparelser i erhvervsvirksomheder. (Energieffektiviseringer m.v.). (Lovforslag nr. L 207).

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om statstilskud til omstilling af el-opvarmede bygninger. (Lovforslag nr. L 208).

§ 1, ændringsforslag nr. 1 og § 2, således ændret, vedtoges uden afstemning.

§ 3 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 om, at § 3 udgår, var dermed vedtaget.

Ændringsforslag nr. 3, § 4, således ændret, ændringsforslag nr. 4, § 5, således ændret, ændringsforslag nr. 5 om indsættelse af en ny paragraf efter § 5, ændringsforslag nr. 6 og 7, § 6, således ændret, ændringsforslag nr. 8 og 9, § 7, således ændret, § 8, ændringsforslag nr. 10 om en ny affattelse af § 9, § 9 i den nye affattelse og §§ 10 og 11 vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik endelig til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension. (Lovforslag nr. L 201).

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

22) Anden behandling af lovforslag nr. L 139: Forslag til lov om ændring af forskellige skateloove. (Handel med underskudsselskaber, gælds eftergivelse og renter ved gælds eftergivelse).

Af skatteministeren (Carsten Koch).

(Fremsat 18/1 95. Første behandling 27/1 95. Betænkning 23/5 95).

Der var stillet 19 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-8, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 9-12, § 2, således ændret, ændringsforslag nr. 13 om en ny affattelse af § 3 og § 3 i den nye affattelse, ændringsforslag nr. 14, § 4, således ændret, ændringsforslag nr. 15 om indsættelse af 4 nye paragraffer efter § 4, ændringsforslag nr. 16-19 og § 5, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.